

[Arne Christiansen]

teordninger inden for såvel landbrug som industri, øget aktivitet på energiforsyningsområdet og begyndende afvikling af de monetære udligningsbeløb, så at EF kan komme til at virke på det økonomiske område som forudsat i traktaten. Jeg mener også, at der er en god baggrund for at tage ikke mindst de økonomiske problemer op med udgangspunkt også i, hvad Kommissionens formand, Roy Jenkins, udtalte kort før jul i Firenze. Det er også klart, at accelerationen af forhandlingerne med de nye ansøgerlande må ske i de kommende måneder, og her deler venstre det synspunkt, at har man accepteret Romtraktaten med de forudsætninger, den har for medlemskab for demokratisk styrede lande, må vi også naturligt arbejde for adgangen for Grækenland, Spanien og Portugal i tiden, der kommer, ganske som vi har gjort det, siden ansøgningerne forelå.

Det er også klart, at en fastholdelse af den fælles landbrugspolitik bør prioriteres højt, og ethvert forsøg på eventuel udvanding af denne politik i forbindelse med optagelsesforhandlingerne – eller også ved skal man sige lidt misforståede udspil fra Kommissionen – må der tages afstand fra. Det må være nødvendigt at fastholde et af de få virkelig aktive områder, hvor EFs politik kommer til udfoldelse, og at få fjernet de uheldige udvækster, der er sket på denne politik i årene, der er gået.

Lige så højt prioriteres naturligvis fiskeripolitikken og de problemer, vi er havnet i, ikke selvforskyldt. Der kan være detaljer og nuancer i forhandlingerne, som man kunne ønske anderledes, men det væsentlige må være, at der skaffes fælles og lige adgang til fiskeri i EF-havet, og at vi ikke lader os tvinge af et enkelt medlemsland.

Dertil kommer, at fiskeripolitikken jo også på det sidste er udvidet, set fra et EF-synspunkt, til Østersøområdet. Det blev ikke nævnt af udenrigsministeren. Jeg vil gerne efterlyse en kommentar til den aktuelle fiskeripolitiske situation i EF-regie i Østersøområdet.

Jeg er af den opfattelse, at alle disse initiativer, som kan tages, og som jeg håber bliver taget, og som også må få den nødvendige opbakning herinde i folketinget, vil blive gennemført på en sådan måde, at Danmark ikke vil kunne beskyldes for at pleje nationale interesser. Jeg kan føje til, at ønsket om et

lidt bedre EF om 6 måneder næppe kan udlægges som selvovervurdering fra regeringens side. Men et lidt bedre EF vil vi alle være med til at arbejde for – helst et betydelig bedre.

Lykkes det regeringen at nå nogle skridt ad den skitserede vej, vil det være et bidrag til, at vi herhjemme i højere grad lærer at tænke og arbejde europæisk på linje med og i samarbejde med de øvrige EF-lande, hvoraf flere jo tidligere søgte at løse problemerne ved krige. I dag forhandler de. Det burde også de tænke over, som stadig ønsker tidligere tiders tilstande tilbage.

Stetter (KF):

Den konservative gruppe takker for udenrigsministerens besvarelse af forespørgslen. Vi er enige med regeringen i en række af de fremførte argumenter og synspunkter, og vi er rede til at samarbejde for at gennemføre Danmarks formandskab bedst muligt.

Ministrene, især udenrigsministeren, kommer i de næste seks måneder ud for et ekstra stort arbejdspress. Udenrigsministeren skal blandt meget andet ofte deltage i Europa-Parlamentets møder, men jeg anbefaler, at også fagministrene kommer til stede ved behandlingen af mærkesager. Partierne og medlemmerne i Parlamentet værdsætter højt, at debatten om vigtige emner som f. eks. budget og fiskeri føres ikke alene med Kommissionens medlemmer, men også med de respektive fagministre. Regeringen har formentlig allerede overvejet sagen og truffet en beslutning om arbejdsfordelingen, og jeg vil gerne høre et par ord om resultatet.

I den forbindelse beklager jeg, at en gruppe af embedsmænd tilsyneladende gør ministerens problemer endnu større. Det er meget beklageligt, at konflikten sættes i gang netop på det tidspunkt, da Danmark overtager formandskabet; det skader vor anseelse blandt de øvrige medlemslande.

Det karakteristiske træk for de fem år, Danmark har været medlem af De europæiske Fællesskaber, er, at fremskridtene henimod en faktisk solidaritet mellem landene har været få og små. Der er mange årsager hertil, men det væsentligste er, at vi kom med i EF, samtidig med at oliekrisen opstod. Den medførte bl. a., at de enkelte medlemslande har været stærkt optaget af at forsøge